

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

==== Verbodering der Belgische Ontmijners ====

SECRETARIAAT

ST-JANSSTRAAT, 30

TERVUREN

P. C. R. : 7537.94

Telefoon : 57.31.64

REDACTIE

EMILE ZOLALAAN, 30

SCHAARBEEK

Tel. : 16.00.73

Tweeëntwintigste Jaargang -- Nr. 1

JANUARI 1968

Onze wensen van geluk en voorspoed voor 1968

DE WENSEN VAN DE VOORZITTER

Uit ganser harte bied ik U, beste vrienden Ontmijners, alsook aan allen, die U dierbaar zijn, mijn beste wensen aan voor het nieuwe jaar. Ik wens U voornamelijk veel geluk en een beste gezondheid.

We hebben samen een jaar beleefd, gedurende hetwelk we streden voor de verwezenlijking van onze bijzonderste en billijkste eis. We hadden gehoopt dat deze eis verleden jaar werkelijkheid zou worden. Wij vroegen dat de datum van het einde der vijandelijkheden op 25 februari 1946 voor ons zou vastgesteld worden. Aldus zouden velen van de onzen, die de oproep van het Land beantwoordden, hebben genoten van de Strijdersrente.

Het mocht helaas niet zijn, alhoewel we konden rekenen op de kostbare steun van de verschillende en voornaamste vaderlandlievende verenigingen. De hogere overheden en de Heer Minister van Lansverdediging zelf konden ons deze normale en gewettigde voldoening niet geven, daar deze in strijd was met de wettelijke beschikkingen.

We zijn ervan overtuigd dat onze zaak rechtvaardig is en bij het begin van dit nieuwe jaar heeft uw Beheerraad — waaraan ik eens te meer een warme hulde breng voor zijn toewijding in het verdedigen van de morele en materiële belangen van de ontmiijners — zich opnieuw tot taak gesteld te strijden tot het uiterste, opdat we eindelijk voldoening zouden krijgen.

Oprechte en begriipende vrienden zullen ons daarin helpen.

Moge 1968 eindelijk de verwezenlijking brengen van deze hoogste wens, die we uiten in het belang van U allen.

Uw zeer genegen,
E. GEORGE,
Nationale Voorzitter.

DE WENSEN VAN DE REDACTIE.

Twintig jaren zijn reeds verlopen sedert we ons allen schaar-den rond de vlag van onze schone Verbodering.

Weer is een jaar voorbij. Het laatste kalenderblad van 1967 werd afgerukt.

Al, wat dit jaar ons bracht, leeft voort in onze herinnering : velerlei vreugde maar ook grote droefheid ; werkelijke voldoening, versomberd door enkele tegenslagen ; billijke verwachtingen, die door diepe ontgoochelingen werden verwoest.

De grote verwachtingen, die we koesterden, zijn helaas nog niet verwezenlijkt.

De enige positieve balans, waaraan niemand helaas iets kan veranderen, is de vaststelling dat bij velen onder ons de haren nog witter en bij anderen zeer grijs zijn geworden.

Nochtans stellen we met een levendige voldoening en een gewettigde fierheid vast dat de doeleinden van de Verbodering werden verwezenlijkt : de toekomst van onze weduwen werd verzekerd, onze wezen konden aanspraak maken op een soms benijdenswaardige maatschappelijke stand, en onze vrienden in nood vonden bij ons altijd de gewenste steun.

Daarenboven ziet de Redactie van uw bulletin met een algeheel vertrouwen het nieuwe jaar tegemoet. Met een volledig optimisme begroet ze 1968.

Alhoewel het de Redactie niet mogelijk is de loop van de komende twaalf maanden te regelen, toch zal ze hem beïnvloeden dank zij de taaiheid van haar optimisme.

Zonder Dr COUE te willen volgen, gelooft ze nochtans in de kracht van de overtuiging.

Ze is van mening dat oprechte nieuwjaarswensen het komende jaar helpen goedmaken.

Uit ganser harte biedt de Redactie U allen, weduwen, wezen en vrienden ontmiijners, alsook aan uw dierbaren, haar welgemeende wensen van geluk en voorspoed aan.

Dank zij de onmisbare steun van U allen wordt onze Verbodering nog groter en bloeiender !

Zo luidt de wens van ons allen !

De Redactie.

Bedevaart naar ons Nationaal Gedenkteken te Stavelot op 10 september 1967

Verscheidene leden hadden de wens uitgedrukt dat onze dag der Herinnering te Stavelot met meer luister zou gevierd worden. Daarom besliste de beheerraad dat een belangrijke afvaardiging van de afdelingen zich rechtstreeks naar de binnenkoer van het stadhuis te Stavelot zou begeven, waar te 10 u. 30 iedereen zou samenkomen.

Een dichte mist, die over de ganse streek hing, trad als spelbreker op. Aldus konden de autocars uit Brussel en Gent slechts te 10 u. 45 op het appel zijn.

Verwelkomd door ondervoorzitter Linotte, gingen de deelnemers Burgemeester-Volksvertegenwoordiger Philippart en de andere plaatselijke overheden groeten. Daarna werd de stoet gevormd.

Een peloton Ardense Jagers, onder het bevel van een adjudant die als officier dienst deed, ging een fanfare van een vijftigtal muzikanten vooraf. Allen stapten op in onberispelijke orde.

Daarna kwamen onze vlaggen : onze nationale vlag, fier gedragen door de nieuwe vaandrig, W. Goossens, de vaandels van de afdelingen Brabant, Gent en Luik, van het Geniekorps Gent, van de plaatselijke verenigingen : oudstrijders 40-45, Vuurkruisers, van de 23e, 33e en 53e Linieregimenten, enz...

Volgden aan het hoofd van de stoet : de Heer Burgemeester van Stavelot, Volksvertegenwoordiger Philippart, omringd door onze Nationale Voorzitter, dhr George en de Ondervoorzitter, Majoor Bonmariage. Onmiddellijk daarna kwamen de leden van de beheerraad en van de afdelingscomités, de oud-ontmijners, de leden van de Genie Gent en al de sympathiserenden.

Onder de deelnemers herkende men : Dr Prignon, voorzitter van de Luikse afdeling, Van Cleven, voorzitter van de afdeling Oost-Vlaanderen, Dreesen, voorzitter van de afdeling Antwerpen-Limburg, Kommandant Dohet, erevoorzitter van de afdeling Luik, dhr Leys, voorzitter van de Genie Gent, dhr R. Rainotte, de heren Baents, L'Hoost, Kommandant Delhez, de heren Gaudy, Godry, Stiévenart, componist van de stapmars van het 1e Ontmijningsbataljon, e.a.

De dames, die net als altijd, wilden deelnemen aan de hulde ter nagedachtenis van onze Doden, waren bijzonder talrijk opgekomen : onze Meter, Juffrouw Sevrin, de dames George, onmariage, Dohet, Linotte, L'Hoost, Baents, Van Cleven, Gaudy, e.a.

Onder de vrolijke tonen van de Ontmijnersmars bereikte de stoet de kerk van St. Remacle, waar hij werd opgewacht door de Zeer Eerwaarde Heer Deken.

Godsdienstplechtigheid.

Terwijl het militair detachement plaats nam aan beide zijden in de middenbeuk, werden de vlaggen opgesteld vóór het koorgestoelte. De mis werd opgedragen voor onze Doden.

In het sermoen van die zondag werd het thema « Het

Geloof » behandeld. Wanneer de eerw. Heer Deken zijn onderwerp met een ontroerend lyrisme had ontwikkeld, bracht hij een gloedvolle hulde aan de ontmijners. Hij had ze immers gezien tijdens hun gevaarlijk werk, hij wist wat ze hebben geleden en hij kende het offer dat ze brachten om onze bevolking te redden. Hij dankte de ontmijners voor hun zelfverloochening en hun heldhaftigheid. Daarna richtte hij zich tot de gelovigen als volgt :
« Bidden we, Broeders, voor hen die zijn heengegaan en voor hen, die nog leven. Ze hebben zich aan hetzelfde gevaar blootgesteld en onder de aanwezigen hier vandaag treffen we wellicht mensen aan, voor wie we bidden. »

Onder de consecratie werd het « Te Velde » geblazen, terwijl als tegenzang heel zacht enkele tonen van ons Nationaal Lied weerklonken.

Een daverende Brabançonne besloot de godsdienstplechtigheid.

Bedevaart.

Opnieuw werd de stoet gevormd en stapte men op naar het Gedenkteken, dat in het park werd opgericht voor de helden uit Stavelot, gesneuveld voor het Vaderland. Bloemenhulde door Kommandant Dohet, het Gemeentebestuur en de Oudstrijders. Het « Te Velde » werd gespeeld en de aanwezigen bewaarden enkele minuten ingetogenheid.

En terwijl onze ontmijnersmars weerklonken trok men naar ons Nationaal Gedenkteken. Opnieuw werd het « Te Velde » geblazen en volgde het « Dodenappel » door onze kameraden, de heer Baents en Dr Prignon.

Daarna voerde de Heer Burgemeester Philippart het woord.

Rede door de Heer Burgemeester Philippart.

Dames, Heren,

We herdenken heden het offer van zovele ontmijners, die 23 jaar geleden, hun leven gaven om onze veiligheid te verzekeren.

We hebben gewild dat deze dag plechtig en met nog meer luister dan de laatste jaren zou verlopen.

Vermits volgens de wens van de Verbroedering der Ontmijners, de grond van Stavelot werd uitverkoren om er het gedenkteken op te richten ter nagedachtenis van hun broeders, die slachtoffer werden van hun plicht, zo behoort het ook dat gans Stavelot zich dit tragisch verleden herinnere, dat zovele families in België in rouw dompelde.

Het huidige leven doet de mensheid maar al te dikwijls haar essentiële bezigheden vergeten en rukt ze los uit haar burgerlijke en morele verplichtingen.

Dit is ten zeerste betreurenswaardig.

Dames, Heren, we mogen het verleden niet vergeten.

Dit verleden immers werd bezielde door zoveel edelmoe-

digheid, door zovele offers van moedige, dappere mannen, die alles gaven voor hun land, voor hun Vaderland.

Weze het « Te Velde », dat we binnen enkele ogenblikken zullen horen met grote eerbied, een roerende hulde aan hen, die ons ontvielen, aan hen die alles veil hadden voor ons, voor gans België.

De toespraak van de Heer Burgemeester, gehouden in beide landstalen, liet een diepe indruk na.

Het gedenkteken werd met bloemen versierd door onze Meter, vergezeld van onze Nationale Voorzitter. Ook de Heer Burgemeester en de Oudstrijders legden blomenkransen neer.

Alle aanwezigen waren zeer ingetogen. Wat een tegenstelling met de drukte die kort tevoren op deze grote baan heerste.

En weer werden onze marsen gespeeld en toog men naar het stadhuis.

Ontvangst op het stadhuis.

Op het stadhuis kwamen de ontmijners weer samen, waar de Heer Burgemeester Philippart, omringd door de gemeentelijke overheden, hen hartelijk welkom heette in naam van de bevolking van Stavelot.

Toespraak door de Heer Burgemeester.

Door verplichtingen weerhouden, was het me verleden jaar onmogelijk u welkom te heten in deze goede stad Stavelot.

Ditmaal wordt me dit genoeg gegund en ik stel er prijs op U te zeggen hoe gelukkig we zijn omdat U zo talrijk zijt opgekomen.

Vóór het monument van uw ongelukkige wapenbroeders, heb ik de gelegenheid gehad de gevoelens van onze stad uit te drukken, die ook de mijne zijn.

Het zijn gevoelens van eerbied en erkentelijkheid.

Daar deze Nationale Dag van de Ontmijners met de gepaste luister moet gevierd worden, zie ik met veel genoegen dat ge talrijk aanwezig zijt.

Ik heb insgelijks met veel plezier vernomen dat volgend jaar 300 tot 400 ontmijners aanwezig zullen zijn.

Ik hef mijn glas op de gezondheid van u allen, uw families en reeds van hen, die u volgend jaar naar onze stad zullen vergezellen.

Redevoering door de Heer George, Nationale Voorzitter.

Heer Burgemeester-Volksvertegenwoordiger,

Dames, Heren, beste Vrienden,

Onze nationale jaarlijkse herdenkingsplechtigheid in deze goede stad Stavelot kent altijd hetzelfde officieel en aangenaam karakter.

Uw zo gul onthaal en de vleierende bewoordingen, die U ons telkens toestuurt, gaan ons recht naar het hart.

Dit jaar zijn we er nog meer gevoelig voor, daar ongeveer een maand geleden de hogere officiële overheden een eis niet hebben ingewilligd, die ons dierbaar is, nl. het overbrengen naar 25 februari 1946 van de datum van het einde der vijandelijkheden, inplaats van 8 mei 1945, vermits we gedurende deze periode nog 45 doden te betreuren hadden en meer dan honderd gewonden telden.

Al de vaderlandlievende verenigingen hadden ons nochtans hun machtige steun verleend.

Zoals we tijdens de heldenperiode, wanneer het nood-

lot ons trof, nooit versaagden, zo ook zullen we ditmaal ons niet gewonnen geven.

Uw woorden, Heer Burgemeester, die voor ons een balsem zijn op een tijdelijke onvoldaanheid, laten doorschemeren dat we op u kunnen rekenen, Heer Volksvertegenwoordiger, wanneer een wetsvoorstel terzake zal neergelegd worden.

Alvorens de aanwezige overheden te danken, begroet ik heel speciaal onze Meter, Juffrouw Sevrin, de dochter van onze Generaal, vroeger Voorzitter van de Verbroedering en zo uitnemend chef van onze ontmijningseenheden.

Ik druk hierop bijzonder omdat Juffrouw Sevrin een van de laatste geredden is uit de ramp, die de magazijnen « Innovation » te Brussel heeft geteisterd.

Groot was onze vreugde toen we vernamen dat ze ongedeerd was en we feliciteren haar voor de sportieve heldendaad, die ze heeft gesteld om de vlammen, die haar achtervolgden, te ontkomen.

Nu stuur ik een ruiker dankbetuigingen naar al de overheden, die deze plechtigheid met hun aanwezigheid op luisterden : de zeer eerv. Heer Deken, wiens sermoen ons deze morgen zo heeft ontroerd ; de gemeentelijke overheden van Stavelot, schepenen en gemeenteraadsleden, met een speciale vermelding voor schepen Ozer, die we altijd zeer graag terugzien ; de heren Galle, vader en zoon ; dhr Marquet ; de Heer Bestuurder van de fanfare, die we zeer hartelijk gelukwensen voor zijn meesterlijke uitvoering van onze marsen ; de Heer Pelotonsoverste van de Ardenese Jagers voor de onberispelijke houding van zijn mannen.

U zult zeker reeds hebben bemerkt, Heer Burgemeester, dat al onze afdelingen dit jaar hun best deden om talrijker deze Herdenkingsdag bij te wonen. Dat hadden we uw vertegenwoordiger verleden jaar beloofd, op gevaar af — in deze periode van budgetaire bezuiniging — de financiële toestand van uw stad in het gedrang te brengen en aldus u te verplichten enkele bijkomende opcentiemen te heffen.

Maar we zijn gerust, Heer Burgemeester, vermits we weten dat met een bestuur als het uwe, ge gemakkelijk hieraan het hoofd zult bieden.

Zoals ik U daareven zegde hebben onze afdelingen in het algemeen een buitengewone inspanning geleverd om nog talrijker op deze dag van de Herinnering aanwezig te zijn.

Onze Gentse vrienden hebben zich speciaal onderscheiden en volgens een traditie, die ze in 1945 hebben ingeluid, werken ze voor al hun plechtigheden samen met hun wapenbroeders van de Genie Gent. Ook zijn nu enkele leden van die bevriende Verbroedering meegekomen.

We danken hen hiervoor oprecht, heel bijzonder nochtans dhr Leys, hun sympathieke voorzitter en onze vriend Van Cleven, de dynamische voorzitter voor Oost-Vlaanderen. (Langdurige toejuichingen.)

Er blijft me nog een zeer dankbare opdracht over : ik dank dhr Rainotte, de grote Ontmijnersvriend, omdat hij hier aanwezig is. Ook heb ik het genoeg hem de zilveren medaille van het V.O.V. 40-45 te overhandigen, om de kostbare diensten, die hij aan de Verbroedering bewees. (Toejuichingen.)

Dhr Rainotte, zichtbaar ontroerd, dankt en verklaart dat men nooit genoeg kan doen voor de Ontmijners, wanneer men denkt aan al wat ze voor ons deden. (Toejuichingen.)

De erewijn werd geschonken en zoals altijd vormde men groepjes, werden herinneringen opgehaald. De tijd vloog snel en de magen werden hongerig.

Democratisch maal.

Daar er teveel aanwezigen waren konden al de deelnemers geen plaats vinden in de « Auberge St. Remacle ». Men moest dus een tweede spijshuis voorzien.

Maar in beide restaurants was het eten uitstekend en allen aten naar hartelust.

In het spijshuis « St. Remacle » was Volksvertegenwoor-

diger Philippart aanwezig. Hiervan maakte secretaris-schatbewaarder Baents gebruik om eens te meer de historiek te schetsen van onze eisen. Dhr Philippart toonde veel belangstelling voor de ontwikkelde argumenten en beloofde zijn totale steun voor de zaak van de Ontmijners.

Het was bijna 15 uur, wanneer men aan de terugreis moest denken. Iedereen beloofde volgend jaar terug te komen. De opkomst zal **nog talrijker** zijn !

Een oud-ontmijner geeft uiting aan zijn verbittering in een brief tot dhr X Minister van Landsverdediging

Ik gebruik deze titel voor mijn artikel, omdat ik die Heer X, Minister van Landsverdediging onmogelijk kan preciseren.

Wie is het ? De huidige of een van zijn voorgangers, sedert 1945 ? Of misschien zijn opvolger ?

Om nauwkeurig en juist te zijn diende ik te schrijven : « Open brief aan al degenen die, weze het maar één uur, onze eisenbundel in handen hebben gekregen ». Maar dezen verschuilen zich achter het anonymaat.

« We hebben het dossier van de ontmiijners niet », ofwel « dit dossier bevindt zich in deze of gene dienst ». Zo luidt gewoonlijk het antwoord.

Men kent de ontmiijners niet of zeer weinig. Zolang reeds zijn hun doden vergeten. Loont het dus nog de moeite erover te spreken ?

Maar juist, Heer Minister, laten we erover spreken.

Over hun doden en gewonden, want u weet toch dat de ontmiijners 113 doden en meer dan 300 gewonden telden.

Welke Belgische eenheid kan, haar getalsterkte in acht genomen, zovele slachtoffers op haar erelijst inschrijven als de ontmiijnerseenheid ?

In uw koninklijk besluit van 15 augustus 1945 hebt ge voorzien, Heer Minister, dat om als oudstrijder beschouwd te worden, men moest hebben deel uitgemaakt van het leger vanaf 10 mei 1940 tot 8 mei 1945. Om de strijdersrente te kunnen bekomen moest men ten minste 6 maand dienst tellen. Welnu het merendeel van onze ontmiijners kan geen zes maand dienst inroepen tussen deze opgedrongen data. Waarom ? Omdat sommigen onder hen de gelegenheid niet hadden, ik zou zelf zeggen : het geluk om vroe-

ger aangeworven te worden, daar er nog geen ontmiijningsbataljons bestonden, die slechts in februari 1945 werden gevormd. Anderen hebben niet lang genoeg kunnen dienen, omdat ze te vroeg naar hun haardstede werden teruggezonden, tegen hun wil trouwens. Maar allen, Heer Minister, hebben het vuur gekend. De dood, die hen neersloeg, heeft hun niet gevraagd of ze in 't geheel ten minste zes dienstmaanden telden.

Dat is alles, Heer Minister. Is het niet voldoende om ons dossier weer te onderzoeken ?

De ontmiijners, Heer Minister, zijn geen oudstrijders zoals de andere. Zij, die vielen, zijn werkelijk gestorven opdat anderen zouden leven en anderen niet zouden lijden in hun lichaam, zoals zij het moesten doen.

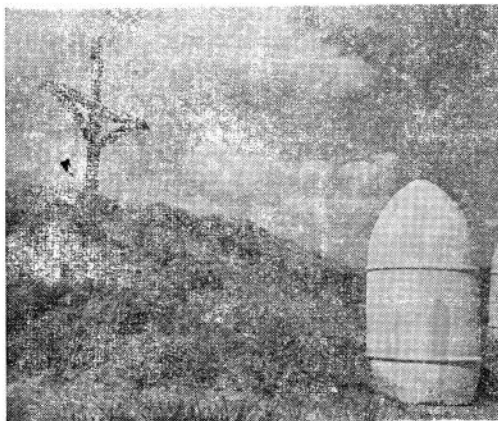
Allen zonder onderscheid hebben zich aan het gevaar blootgesteld, in ongelooflijke voorwaarden, zonder berekening, zonder brio, alleen bezielde met dit ideaal : hun land dienen.

En wat denkt U nu te doen ?

Zult U nog luisteren, Heer Minister, wanneer « men » in uw omgeving komt aandraven met administratieve teksten om ons te duwen in de vergetelhoek, waar we zo goed beland waren ?

Maar indien U, Heer Minister, toevallig met uw valscherm in de omgeving van een vergeten mijn terechtkomt, weet dan dat er nog altijd een ontmiijner zal gevonden worden om deze, op zijn eigen levensgevaar af, onschadelijk te maken.

Bob.

OVERLEDEN.

Met spijt delen we U mede dat volgende makkers ons ontvielen :
DE GRANDE, Florimond, geboren op 4 november 1905 en overleden op 23 oktober 1967 ;

en
CALLEBAUT, Lodewijk, geboren op 30 juli 1904 en overleden te Aalst op 7 oktober 1967.

We bieden de diepbeproefde families ons innig medevoelen aan in hun zware rouw.

REPORTAGE

Na ons bezoek op zondag 17 september jl. aan de School van de Genie te Namen, waar de maquette van de overstromingen aan de IJzer was tentoongesteld, zouden we, zoals de grote weekbladen kunnen schrijven : « We hebben voor U genoteerd ».

Deze in alle opzichten geslaagde plechtigheid bood alleen een werkelijk belang voor de ouderen van de Genie. Maar de inrichters zorgden voor een zachte ontroering in het hart van de bezoekende ontmiijners.

In het museum van de Genie was een deel van de zaal voorbehouden aan de ontmiijning.

We gaan de tentoongestelde voorwerpen niet opsommen, maar alleen wat er ontbrak. De Kommandant van de Genieschool zou graag hetvolgende ontvangen : foto's (groepfoto's of andere), plans, schetsen, tuigen, persoonlijke uitrusting of andere voorwerpen. We zouden de foto van onze Generaal Sevrin, vader van de ontmiijners, willen aanbieden. Ook zouden we de muren van dit museum de foto's van onze doden en gewonden willen aanbrengen.

Want daar, vrienden ontmiijners, is er een geschikte plaats voor uw herinneringen uit de ontmiijning. Aldus wordt de « strijd tegen de mijnen » vereeuwigd.

We richten ons tot de weduwen, de wezen en tot allen die nog sommige voorwerpen bezitten, o.m. een ontsteker, een ontstekingsdop, een mijn « S » met lampekap, enz...

Alles is welkom en zal tentoongesteld en met zorg bewaard worden.

We feliciteren hartelijk en danken Kolonel Walch en zijn medewerkers, omdat ze de rol van de ontmiijners in het licht stelden, niet alleen in dit schoon museum, maar ook in het kader van het Geniewapen.

Met deze tentoonstelling hebben ze een prachtige parel toegevoegd aan de lauwerenkroon, die de « mannen van de Genie » tooit.

Ook danken we hen omdat aldus deze periode uit de oorlog 40-45 niet in de vergetelhoek geraakt.

Op het ogenblik dat de ontmiijners zich miskend voelen door de officiële instanties, is het hun zeer aangenaam vast te stellen dat hun oud-wapenbroeders ten minste aan hen denken en fier op hen zijn.

Mochten de jonge leerlingen van de Genieschool hen ook leren kennen, zoals ze het verdienen.

R. P.

P.S. — Kameraden Ontmiijners, stuurt uw giften voor het Museum van de Genie naar R. Pierreuse, Steenweg op Vorst 28, Brussel 6 - Tel. : 02/37.29.21. Gelieve er uw naam en adres bij te voegen en indien mogelijk een kleine beschrijving van de zending.

HUWELIJK.

De weesjongen Jean-Claude BIHAY stapte in het huwelijksbootje op 28 oktober jl.

Hartelijke gefeliciteerd, Jean-Claude, en een zonnig huwelijksleven !

IN ONZE BEHEERRAAD

De beheerraad vergadert regelmatig in het V.O.V.-lokaal, Regentschapsstraat te Brussel. Al de vragen vanwege de leden worden steeds bestudeerd en krijgen altijd het gunstige gevolg.

Geenszins ontmoedigd door het ontgoochelend antwoord van de heer Minister van Landsverdediging, in verband met onze voornaamste eis, werkt de beheerraad onvermoeid, verder om voor de ontmiijners te verkrijgen dat in het militair statuut 1940-45 de datum 8 mei 1945 zou vervangen worden door 25 februari 1946.

Deze datum zou niet alleen aan onze kameraden belangrijke voordelen verzekeren inzake pensioenen en eervolle onderscheidingen, maar daarenboven al degenen, die hebben behoord tot de twee Ontmiijningsbataljons, toelaten aanspraak te maken op de strijdersrente 1940-45.

Het is voor ons dus een dwingende plicht eensgezind en beslist op te treden om onze zo gewettigde eisen de vereiste kracht bij te zetten.

BIJDRAGE 1968

Ten einde de zware taak van onze schatbewaarders te vergemakkelijken, verzoeken we al onze vrienden 60 (zestig) fr. te willen storten op de postrekening van hun afdeling tijdens de maand januari 1968.

Bij voorbaat hartelijk dank!

TER HERINNERING GEVEN WE HIERONDER
DE BENAMING EN DE NUMMERS VAN DE P.R.
DER VERSCHILLENDE AFDELINGEN :

Brabant : P.R. 8173.53 - Verbroedering der Ontmijners van België - Provinciale Afdeling Brabant : p./a. DELHEZ, Fr., Louis Jasminlaan 304, Brussel 15.

Henegouwen : P.R. 1819.49 - Verbroedering der Ontmijners van België - Provinciale Afdeling Henegouwen : p./a. VANDERICK, Ad., rue du Sablon, 6, Gosselies.

Luik : P.R. 7902.11 - Verbroedering der Ontmijners, Luik.

Antwerpen : P.R. 1530.28 - Verbroedering Belgische Ontmijners, V.Z.W.D. - Provinciale Afdeling Antwerpen : p./a. de heer DREESEN, Paleisstraat 44, Antwerpen.

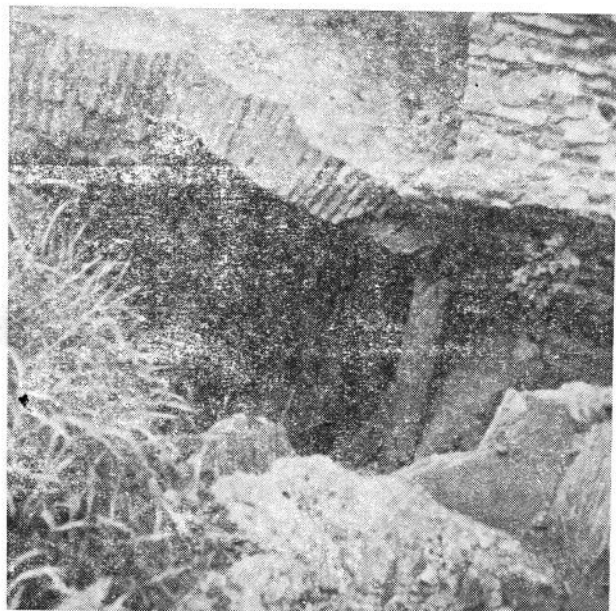
Oost-Vlaanderen : P.R. 1501.64 - Verbroedering Belgische Ontmijners, V.Z.W.D. - Provinciale Afdeling Oost-Vlaanderen, Gent : p./a. de heer DESMET, Louis, Maïsstraat 105, Gent.

West-Vlaanderen : P.R. 1497.35 - Verbroedering Belgische Ontmijners, V.Z.W.D. - Provinciale Afdeling West-Vlaanderen, Sint-Andries : p./a. de heer BORIES, R., Zandstraat 77, Sint-Andries.

ONTMIJNERSMEDAILLE.

Sommige kameraden vroegen zich angstvallig af of de ontmiijnersmedaille nog beschikbaar was. We mogen hen geruststellen en hun mededelen dat nog enkele medailles overblijven.

Het volstaat 60 fr. te storten op de postrekening van hun afdeling, met de vermelding « Medaille » op het stortingstal.

DE MAQUETTE VAN DE SLAG AAN DE IJZER IN 1914.

In het tijdschrift « La Belgique Militaire » van november 1967, beschrijft Edmond Verlaine als volgt de maquette, die de slag aan de IJzer in 1914 illustreert.

« De slag aan de IJzer kon geïllustreerd worden dank zij de wilskreft en het stoutmoedig vertrouwen in de techniek, die werden betoond enerzijds door de jonge Kolonel Frédéric Walch, bevelhebber van de Genieschool en anderzijds door de zeer jonge reserveonderluitenant Michel Bouckaert, die de Universiteit pas verliet.

» De eerste gaf blijk van een onverwoestbaar enthousiasme en van een vaste wil om door te drijven. De tweede vond de gelegenheid om, in een onverwacht domein, de wetenschappelijke gegevens die hij op zijn Alma Mater had opgedaan, toe te passen. Een werkgroep, onder leiding van Kapitein S.B.H. Aspeslagh, heeft dit mooi ontwerp verwezenlijkt.

» De toeschouwer, gezellig gezeten vóór de grote maquette van de IJzervlakte, tussen Diksmuide en de zee, vóór lichtgevende kaarten van het ganse IJzerbekken woont achtereenvolgens de woedende aanvallen van de Duitsers bij, de taaie weerstand van onze soldaten te Terwaete, St. Joris, te Diksmuide, op de spoorweg. Hij huilt vóór het gevaar, dat steeds groter wordt wanneer de vijandelijke druk de spoorweg oversteekt.

» Maar de toeschouwer ziet het mirakel gebeuren. Umé, Cogge, Geeraert en enkele dappere Geniemannen vinden de werktuigen terug om desluisen te Nieuwpoort te openen en de grachten, de vaarten lopen vol water.

» In de nacht ziet de toeschouwer witte watervlekken achter de Duitse linie en daarna eindelijk de overstroming, de dwaze vlucht van de vijand, zijn algemene aftocht, de overwinning van onze soldaten.»

AFDELING OOST-VLAANDEREN.

Onze makker, Buysse Octaaf, bestuurslid en medestichter van de sectie Oost-Vlaanderen, heeft om gezondheidsredenen ontslag ingediend.

Beste vriend Octaaf, langs deze weg willen we U onze beste dank betuigen voor uw hulpvaardigheid en uw jarenlange medewerking.

Namens het Bestuur,
L. D.

SEKTIE ANTWERPEN EN LIMBURG

Het Bestuur van Sektie Antwerpen stuurt aan de leden, alsook aan hun familie de vurigste wensen voor Kerstmis en Nieuwjaar.

Uw schatbewaarder neemt van deze gelegenheid gebruik ten einde zijne taak te vergemakkelijken. Uw lidgeld te willen storten op : P.C.R. 1530.28 van Verbroedering der Ontmijners, Provincie Antwerpen en Limburg, Paleisstraat nr. 44, Antwerpen.

Dit lidgeld waarvan het bedrag der bijdrage wordt aan het oordeel der leden overgelaten is doch met een verplicht minimum van Fr. 60,—

Bij voorbaat besten dank.